

OLE- JACOB LIBÆK – INNMELDT PÅ SIN FØDSELSDAG 8.12.1937.

Hans egen historie om sitt forhold til Sportsklubben Rye

Min farfar var brannmester på Grünerløkka brannstasjon hvor leilighet fulgte med stillingen. Rudolf, min fars eldste bror, var sammen med annet brannmannsbarn, stifterne av klubben vår. Stiftelsen fant sted ute ved fontenen på brannstasjonen.

Min far Oscar, ble en av norsk sykkel sports markante ledere, både i Rye og i sykkel forbundet. Med denne bakgrunn ble jeg medlem av Rye 8. desember 1937, min fødedag på Aker sykehus. Og medlem har jeg vært siden.

Som kjent var det idrettsstreik i Norge fra 1940-45. Mange Ryemedlemmer var allikevel mer aktive i disse fem årene enn om de skulle ha konkurrert fra sykkelsetet eller i langrennsløypa. Og mange mistet livet gjennom sin deltakelse i motstandsbevegelsen, bl.a. Unger Vetlesen for hvem Rye arrangerte minneløp i etterkrigstiden. Klubbens kanskje største profil og driftigste medlem i etterkrigsårene, Arne Nilsen, ble dømt til døden av okkupasjonsmakten og satt som fange på Akershus Festning sammen med noen andre med samme dom. Freden reddet mirakuløst disse.

Ryegutten Refsdal som drev bilforretning på Grønland i Oslo arbeidet med å redde jøder og andre som måtte flykte til Sverige. Det skjedde med hans lastebil med presenning over lasteplanet. En sen natt eller morgen meldte de sin ankomst via balkongdøren hos oss på Grefsen iført mørke klær, finlandshetter og Tommyguns. Vi hadde ingen gjenboere der, men en huseier i 2. etasje som hadde sansen for okkupasjonsmakten. Besøket gjorde et livsvarig inntrykk på en 6-åring!

Da tyskerne i rask rekkefølge overtok først Grefsen og så Kjelsås skoler ble det så som så med skolegang. Men trikken kunne man kjøre for 10 øre fra Grefsenplatået til Stortorget og tilbake. Ute på henger'n selvsagt.

Som de fleste andre vil jeg tro, så hadde vi gris i kjelleren som ble slaktet hver jul. Bak grisen var krystallapparatet gjemt som stort sett klarte å få inn meldingene fra London. Disse nedskrevet for hånd ble brakt med kurer (stort sett meg) 500 m til Kronkvist som drev trykkeri og formidlet budskapet videre.

Familien Mortensens tre gutter utgjorde en vesentlig del av klubbens harde kjerne av aktive utøvere etter 1945. Eldstemann Arnfinn (som også var en strålende baneskyklist) markerte hva Rye sto for før starten på et minneløp for Unger Vetlesen i Maridalen hvor en kjent skøyteløper som hadde brutt idrettsstreiken stilte til start. Arnfinns melding: "Vi kan arbeide med dem, men ikke leke med dem." Streikebryteren trakk seg.

I 1948 fikk jeg en av mine første av mange senere "Diamant"-sykler. Mitt første ritt gikk på Mosseveien med start og innkommst ved Essostasjonen i Gamlebyen. Som garderobe fikk vi vennligst benytte Audi Bilverksted på andre siden av Mosseveien.

Noe senere satte klubben opp en enkel brakke ved Bjerke på Trondheimsveien med klubbtritt hver tirsdag. Start og innkommst var stort sett ved Linderud gård noen hundre meter lenger nærmere

Trondheim. Disse to veiene var Norges største hovedferdsåre den gangen også, men trafikken var ikke til noe sjenanse!

For oss yngste spesielt, var Finn Stormstad, som drev glassmagasinet på Grünerløkka, den samlede personen. Fantastiske varturer som alltid var innom Hjulet ved Gjersjøen på Mosseveien.

Ingen nevnt, ingen glemt, heter det. Skal jeg likevel ta sjansen på å navngi de som jeg mener var de som i første rekke skapte vårt fantastiske miljø kombinert med gode sportslige resultater, kommer jeg ikke utenom tempokongen Åge Myrvold, Arnfinn og Tore Mortensen, Kjell Pedersen, Kåre Johansen, Ingar Eldegard og Alf Strøm-Larsen – den største Sykkelpresidenten av alle til dags dato.

Jeg var så heldig å få oppleve og stifte dypt bekjentskap med Ryeånden i mange, mange år som for meg betyr samhold, godt kameratskap og ærlighet.

Jeg takker for det Rye har betydd for meg i mitt liv.

Gratulerer med 100-årsdagen.

Vennlig hilsen

Ole-Jacob Libæk